

Sérthetetlen messzeség a vállad.
Akár gyöngyharmat a hegytetőket,
éjjelente fénné mosdatnálak.

Lángszirmú sugaraidtól égek.
Mint könnyű álom sejtfalaidon,
dacos csendje lettem a hűségnek.

Fekete az inged, tűz az arcod.
Gyenge ujjaim közt levetkőzöl,
s megcsókolsz rajtam minden szilánkot.

Mert éhes voltál, megettetlek.
Sóhajod sóvárgom nemsokára,
óh gőgös szívek hová lettetek?